

s cukerinem podle § 10 zákona ze 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák., byl porušen zákon v ustanovení čl. IV. a V. uvoz. patentu k trestnímu zákonu a § 10 zákona ze 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. z roku 1897; rozsudek ten se zrušuje a obžalovaná se podle § 259 čís. 3 tr. ř. zprošťuje z obžaloby pro přestupek podle § 10 zákona čís. 89/1897. Okresnímu soudu v Horní Plané se nařizuje, by spisy postoupil příslušnému okresnímu finančnímu ředitelství k dalšímu případnému řízení.

D ů v o d y :

Záznamovým rozsudkem okresního soudu v Horní Plané ze dne 9. srpna 1930 byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem neoprávněného obchodování s cukerinem podle § 10 zákona ze 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. Podle trestního oznámení, jehož se rozsudek dovolává, byla obviněná finančním orgánem přistižena v držení 1½ kg cukerinu rakouského a německého původu, který koupila k dalšímu prodeji. Rozsudkem tím, jenž, nebyv napaden, vešel v moc práva, byl porušen zákon. Podle § 10 zákona o potravinách ze 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. z roku 1897 dopustí se přestupku, kdo jedná proti nařízením vydaným podle §§ 6 a 7 tohoto zákona. Zákaz chovati na prodej a prodávati sacharin a umělá sladidla obsahovalo nařízení ministerstva vnitra, obchodu a zemědělství z 20. dubna 1898, čís. 52 ř. zák. (v § 1), jež bylo podle své úvodní věty vydáno na základě § 7 zákona o potravinách čís. 89/1897. Zakládalo proto jednání proti tomuto zákonu skutkovou podstatu přestupku podle § 10 cit. zákona, jenž patřil do příslušnosti soudů. Tento stav se změnil vydáním císařského nařízení ze dne 25. ledna 1917, čís. 37 ř. zák., jež v § 7 výslovně zrušilo veškerá dotud platná na obchod s umělými sladidly se vztahující nařízení, najmě min. nařízení ze dne 20. dubna 1898, čís. 52 ř. zák., a jež v § 4 odst. 1 ustanovuje, že se na přestupky tohoto císařského nařízení vztahuje ustanovení trestního zákona o důchodkových přestupcích s jeho dodatky. Toto císařské nařízení není vydáno na základě §§ 6 a 7 zákona o potravinách čís. 89/1897, a nelze již proto překročení ustanovení tohoto cí. nařízení podřaditi pod ustanovení § 10 zákona o potravinách čís. 89/1897.

Čís. 4186.

Jde-li o přestoupení § 4 zák. čís. 177/1909, nestačí ohrožení jako při jednání proti ustanovení § 5 cit. zák., nýbrž musí býti prokázáno, že nebezpečí rozšíření nákazy v souzeném případě skutečně nastalo.

Zrušení rozsudku podle § 33 tr. ř. z důvodu zmatku čís. 5 § 281 tr. ř. (rozpor se spisy).

(Rozh. ze dne 1. června 1931, Zm II 276/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozhodnutím krajského soudu jako soudu odvolacího v Opavě ze dne 26. července 1928 ve výroku, jímž se vyslovuje propadnutí selat, proti předpisu § 4 zákona ze 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák. dopravených, byl porušen zákon v ustanovení § 71 odst. 2 tohoto zákona; výrok ten a v důsledku toho všechna usnesení a opatření na základě tohoto výroku vydaná, najmě usnesení okresního soudu v Osoblaze ze dne 4. prosince 1928, jímž bylo za propadlé prohlášeno 525 Kč, stržených za ona selata, a usnesení téhož soudu ze dne 17. prosince 1928, jímž bylo povoleno zaplatiti tuto částku ve splátkách, se zrušují a věc se vrací krajskému jako odvolacímu soudu v Opavě, by o odvolání veřejného obžalobce o zrušené části rozhodnutí znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Osoblaze ze dne 2. června 1928 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §§ 4 a 64 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., jehož se dopustil tím, že v lednu 1928 z cizozemska bez úředního povolení dopravil dvě selata do zdejšího území (do N. P.); na propadnutí podlouně dopravených dvou selat nebylo uznáno, a to, jak v důvodech rozsudku uvedeno, protože podle názoru soudu nebylo prokázáno, že jednáním obviněného bylo přivoděno nebezpečí rozšíření nakažlivé zvířecí nemoci. K odvolání veřejného obžalobce vyhověl krajský jako odvolací soud v Opavě rozhodnutím v neveřejném sezení ze dne 26. července 1928 odvolání kromě ve výroku o podmíněnosti odsouzení i v tom směru, že vyslovil propadnutí selat proti předpisu dopravených. Tento výrok odůvodnil tím, že podle vyjádření okresní správy politické v Krňově jde o selata, jejichž původ nebyl prokázán, a jež obviněný jmenovati nechce; bylo tedy ona selata se zvěrolékařského stanoviska pokládati za podezřelá, a bylo tu v tomto případě nebezpečí rozšíření zvířecí nákazy. Tímto rozhodnutím odvolacího soudu byl porušen zákon. Vyjádřením okresní politické správy v Krňově, k němuž odvolací soud poukazuje, může býti míněn jen přípis tohoto úřadu ze dne 2. května 1928, ano jiné vyjádření tohoto úřadu ve spisech není. Avšak to, co odvolací soud uvádí jako obsah tohoto vyjádření, nekryje se, a to právě v podstatné části, s jeho obsahem; přípis ten uvádí: »není tudíž vyloučeno, že v tomto případě přece bylo podlouně dopravenými prasaty přivedeno nebezpečí rozšíření se zvířecí nákazy«, odvolací soud však uvádí jako domnělý obsah přípisu, »že v tomto případě nebezpečí rozšíření se zvířecí nákazy bylo (dass in diesem Falle eine Gefahr der Weiterverbreitung der Tierseuche bestanden hat)«. Rozdíl obou těchto vět jest patrný, neboť přípis okresní správy politické připouští jen možnost, že nebezpečí rozšíření se zvířecí nákazy bylo přivedeno, kdežto odvolací soud praví, že podle tohoto přípisu nebezpečí rozšíření zvířecí nákazy tu vskutku bylo, jinými slovy že nastalo. Závažnost tohoto rozdílu plyne z této úvahy: § 71 zákona čís. 177/1909 rozeznává dva případy: Podle odst. 1 musí býti soudem prohlášena za propadlá zvířata, byla-li dopravena proti některému nařízení na základě § 5 cit. zák. vy-

danému do obvodu, kde zákon ten platí. Odstavec 2 ustanovuje: »Totéž platí o zvířatech, byla-li dopravena proti předpisu § 4 nebo proti některému nařízení na základě toho předpisu vydanému a nastalo-li jejich dovezením nebezpečství, že se nakažlivá zvířecí nemoc rozšíří.« Podle § 5 cit. zák. mohou být vydány zákazy dovozu a průvozu, vypukla-li v území, jež nepatří k oblasti tohoto zákona, zvířecí nákaza a jest obava, že se rozšíří do území platnosti tohoto zákona. Je tedy jasno, že při dopravení zvířat proti předpisu, vydanému na základě ustanovení § 5 cit. zák., nebezpečství rozšíření nákazy vždy tu jest. Bylo by tedy zbytečno, by se v § 71 cit. zák. znovu tento předpoklad uváděl jako podmínka propadnutí zvířete. Předpis § 71 odst. 1 nařizuje proto kategoricky a bezpodmínečně propadnutí zvířete, dopraveného proti nařízení, vydanému podle § 5 cit. zák. Jde-li však o přestoupení § 4 cit. zák., činí § 71 opatření to závislým teprve na tom, že nedovoleným dopravením zvířete nebezpečí rozšíření nákazy bylo přivoděno, t. j. že nastalo, a že nastalo dopravením, k němuž došlo s porušením předpisu § 4. Tu nestačí ohrožení jako při jednání proti ustanovení § 5, nýbrž tu musí být prokázáno, že nebezpečí skutečně nastalo. Že nebezpečí rozšíření nákazy v souzeném případě nastalo, není v přípisu okresní správy politické v Krňově, na nějž se odvolací soud jako na důkaz o tom odvolává, tvrzeno. Je tu tedy zjevný rozpor mezi údaji rozhodovacích důvodů o obsahu listiny při spisech se nacházející, a obsahem listiny samé; tím jest založen důvod § 281 čís. 5 tr. ř., jenž činí dotyčný výrok zmatečným, a to tím spíše, ano z ostatního obsahu trestních spisů nejde nic najevo, z čeho by se dalo souditi na to, že jednáním obviněného nebezpečí rozšíření nákazy vskutku nastalo. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. zrušiti výrok odvolacího soudu, o němž jde, a důsledkem toho bylo zrušiti i veškerá další usnesení, jež se na tomto výroku odvolacího soudu zakládají.

Čís. 4187.

Zubních techniků, kteří nevykonali s úspěchem praktickou zkoušku, nebo kteří nebyli od ní v době, kdy zákon čís. 303/1920 nabyl platnosti, osvobození, může zubní lékař použiti jen k činnosti, kterou nelze označiti za »lékařský výkon«; nemohou konati práce, jimiž jest zasahováno do funkční činnosti orgánů lidského těla a jimiž jest porušována stavba jeho součástí.

To, že kdo jako pomocná síla zubního lékaře za pevný plat koná (pod lékařským dozorem) úkony zubního lékařství a techniky, které podle zákonných předpisů není oprávněn vykonávati, není překážkou, by jeho činnost neměla znak provozování lékařství »po živnostensku« ve smyslu § 343 tr. zák.

Pojem »po živnostensku«.

(Rozh. ze dne 1. června 1931, Zm II 409/30.)